

Stephanie Laurens
Kalózsív

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Stephanie Laurens, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A mű eredeti címe: *A Buccaneer at Heart (Adventurers Quartet 2/4)* (Mira)

• *Magyarra fordította:* Hajnal Gabriella

Nyomtatásban megjelent: 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-791-3

• *Borítókép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• *A szerző fotója:* © Sigrid Estrada

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

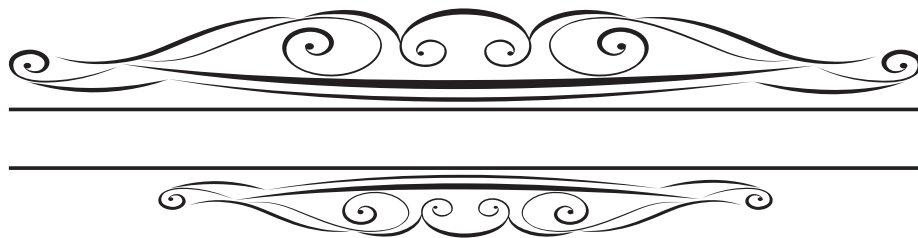
Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

*Stephanie
Laurens*

KALANDOROK

Kalózszív

1824 májusa

London

Robert Frobisher kapitány a rá jellemző könnyedséggel sétált végig a Park Lane-en, miközben tekintetét a Hyde Park hatalmas fáinak ide-oda hajlongó, zöld lombkoronáján pihentette.

Az előző esti dagállal futott be és horgonyzott le hajójával, a Szigonnyal, a Frobisher és Fiai számára fenntartott mólónál, a Temze folyó északi partján található St. Katherine dokkban. Miután mindenkivel megbeszélte és elrendezett mindent, ahogy az ilyenkor szokás, már túl késő volt, hogy hívatlanul bárkihez beállítson. Ma reggel kötelességtudón tiszteletét tette a vállalat Burr Street-i irodájában, majd a hivatalos formáságokon túljutva, és a legénysége zömének a nap hátralévő részére kimenőt adva bérkocsiba pattant, és Mayfair felé vette az irányt. Ám ahelyett hogy egyenesen a fivére, Declan házához hajtatott volna, utasította a kocsist, hogy tegye ki a Piccadilly végén, hogy pár perc erejéig belefeledkezessen a csodálatos anyatermészetbe. Mivel élete java részét a tengeren töltötte, sohasem tudott betelni a szárazföld szépségeivel.

Ajka szögletében rosszalló mosoly bujkált, amikor befordult a Stanhope Street sarkán. Még tíz óra sem volt, ami viszonylag korai időpontnak számított, ha az ember az otthonában kívánt felkeresni egy úriembert, de biztosra vette, hogy fivére és ennek újdonsült felesége, a bájos Edwina tárt karokkal fogadják majd.

Csodaszép reggel volt, ha kicsit csípős is, mivel a napot időről időre eltakarták a halványkék égen úszó szürke felhők.

Declan és Edwina a huszonhatos szám alatti házban laktak. Amikor vetett egy pillantást az előtte kanyargó utcára, kicsivel távolabb Robert egy a padka mellé húzódó, fekete fogatra lett figyelmes.

Baljós előérzete támadt. Korán lévén, a lakóépületekkel övezett rövid utcácskában nem igazán volt mozgás.

Ahogy sétapálcáját lustán lengetve haladt előre, a kocsi hátsó bakján ácsorgó szolga abban a pillanatban, hogy észrevette, a járdára szökkent, majd kitárta a jármű ajtaját.

Robert kíváncsi tekintettel figyelte, vajon ki száll ki belőle. Nem voltak kétségei afelől, hogy az illető melyik ház felé igyekszik.

Az úriember, aki közömbösen, de méltóságteljesen lépett ki a hintóból, felegyenesedve ugyanolyan magas, széles vállú és szikár volt, mint Robert. Társadalmi státuszát hűen tükröző arcát fekete haj keretezte.

Wolverstone. Pontosabban szólva: őkegyelmessége Wolverstone hercege, alias Dalziel.

Abból, ahogy ott állt, és arra várt, hogy beszélhessenek, Robert arra a következtetésre jutott, hogy ha csak ideiglenesen is, de Wolverstone visszakapta korábbi tisztségét, így személyében ismét az Anglián kívüli brit titkosszolgálat parancsnokát üdvözölheti.

Önnön cinizmusát és kiábrándultságát alapul véve, a férfi látványa cseppet sem lepte meg. Ám azé az úré, aki Wolverstone-t követve lépett ki a hintóból, de nála sokkal esetlenebbül mozgott, annál inkább.

A pocakos, ám öltözetét tekintve ugyanolyan elegáns férfi, aki fontoskodónak és felette kimértnek tűnt, akkurátusan megigazította a mellényét, majd a zsebórájának láncát kezdte babrálni. Lévén hogy fajtájának nem egy képviselőjével összeakadt már a múltban, Robert szinte bizonyosra vette, hogy politikus. Akárcsak Wolverstone, az idegen is várakozásteljesen fordult felé.

Amikor melljük ért, Wolverstone biccentett.

– Frobisher – nyújtotta jobbát kézfogásra a férfi.

Robert, sétapálcáját a másik kezébe véve, maga is biccentett, majd megszorította Wolverstone

kezet, aztán tekintetét a kíséretében lévő másik férfira emelte.

– Engedje meg, hogy bemutassam Melville vikomt, az Admiralitás első lordját – intett Wolverstone a kísérője felé.

Robertnek neheze esett rezzenéstelen arccal reagálni.

– Melville – hajtott fejet. *Mi az ördög folyik itt?*

Melville kurtán biccentett, majd vészjóslón felsóhajtott.

– Frobisher kapitány...

– Talán inkább folytassuk odabenn – szolt közbe Wolverstone. Sötét pillantása találkozott Robertével. – A fivére már nyilván számított az érkezésünkre, ám tekintettel Lady Edwinára, úgy gondoltuk, jobb, ha a hintóban várjuk be önt.

Már maga a tudat, hogy Edwina lehetséges reakciója ilyen rendkívüli hatással van Wolverstone-ra... Robert alig bírta megállni vigyorgás nélkül. A sógornője egy herceg leánya, szóval társadalmilag egyenrangúak Wolverstone-nal, ezzel együtt Robert le merete volna fogadni, hogy elenyészően kevés azok száma, akikkel őkegyelmessége hasonlóképp kesztyűs kézzel bánt volna.

Kíváncsisága nőttön-nőtt, de Wolverstone sürgetésére Robert elindult felfelé az elülső verandára vezető lépcsőkön.

Annak ellenére, hogy még sosem járt itt korábban, az ajtót nyitó komornyik így is azonnal felismerte, és derűs arccal üdvözölte.

– Frobisher kapitány! – köszöntötte, ám észrevéve a másik két férfit, arckifejezése kifürkészhetetlenné vált.

Amikor Robert rájött, hogy a férfi sem Wolverstone-t, sem pedig Melville-t nem ismeri, halványan elmosolyodott.

– Feltételezem, az urak ismerik a fivéremet.

Többet mondania sem kellett, ugyanis Declan, a fivére máris feltűnt az előcsarnokba nyíló kapualjban. Nyilván hallotta, hogy a komornyik ajtót nyit nekik.

– Robert! Isten hozott! – sietett elébe Declan mosolyogva.

Vigyorogva és egymást vállon veregetve üdvözölték egymást. Aztán Declan felfigyelt a másik két jövevényre. Szeme résnyire szűkült, majd kérdő pillantást vetett Robertre.

– Odakinn várakoztak – felelte Robert a szemöldökét felvonva.

– Á, értem.

Declan hangjából Robert arra következtetett, hogy fivére nem igazán tudja eldönteni, Wolverstone és Melville feltűnése jót vagy rosszat jelent-e. Ezzel együtt szívélyesen üdvözölte a látogatókat, és kezét rázott mindkettejükkel.

– Uraim! – Amikor a komornyik becsukta mögöttük az ajtót, Declan elkapta Wolverstone tekintetét. – A szalon a rendelkezésünkre áll.

Wolverstone jóváhagyólag biccentett, a komornyik pedig kitárta előttük a tőlük balra nyíló ajtót.

Amikor Declan valamennyiüket betessékelté, Robert hallotta, amint a komornyik felteszi neki a kérdést:

– Óhajtja, hogy tájékoztassam őladységét, sir?

– Kérem – vágta rá a férfi habozás nélkül.

A kényelmesen berendezett helyiségben sorakozó számtalan karosszék egyikébe süppedve Robert elcsodálkozott, hogy Declan minden különösebb gondolkodás nélkül a feleségéért küldetett, és egy egyértelműen üzleti találkozóznak látszó megbeszélésre hívatta, jóllehet az üzlet természetéről fogalma sem volt.

Declannek jóformán arra sem maradt ideje, hogy frissítővel kínálja a vendégeit – amelyet azok egyébként mindannyian visszautasítottak –, amikor nyílt az ajtó, és Edwina libbent be rajta, mind a négy férfit talpra állítva.

Elragadóan festett búzavirágkék és fehér csíkos selyemruhájában, és rendkívül boldognak tűnt – sugárzott róla az ifjonti lelkesedés és az élet szeretete. Bár elsőként Declant ajándékozta meg mosolyával, a következő pillanatban karját kitárva sietett Robert elé.

– Robert! – kiáltotta.

– Edwina! – köszöntette sógora az arcán legalább olyan széles mosollyal, megadóan tűrve, hogy a nő a karjába zárja. Már számtalanszor találkoztak, csakúgy a saját, mint Edwina szüleinek otthonában, és Robert kezdetől fogva jó véleménnyel volt róla. Az első pillanattól tudta, hogy a jóisten is Declannek teremtette. Viszonozta az ölelést, majd kötelességtudóan cuppanós csókot nyomott a nő selymesen sima arcára.

– Kimondhatatlanul örülök, hogy látlak! – csacsogta Edwina hátrébb lépve, és egyenesen a szemébe nézett. – Mesélte Declan, hogy itt készülünk berendezni a londoni otthonunkat?

Robert jóformán szóhoz sem jutott, sógornője máris a Szigonyról érdeklődött, illetve arról, milyen tervei vannak aznapra. Miután beszámolt a hajója helyzetéről, és kibökte, hogy semmiféle tervet sem dédelget, Edwina közölte, hogy igazán maradhatna ebédre, sőt akár vacsorára is.

Aztán Wolverstone és Melville felé fordult, és őket is üdvözölte. Fesztelen viselkedése arról árulkodott, hogy már mindkettejüket ismeri.

Edwina kecses kézmozdulatának engedelmességgel ismét helyet foglaltak a karosszékekben és a kanapén, majd a következő pár percben a ház asszonya által sugallt semleges témákról beszélgettek.

Lopott mosolyukat látva, amellyel fivére és neje időről időre megörvendezettette egymást, Robertet megmagyarázhatatlan irigység fogta el. Nem mintha Edwina sóvárgásra készítette volna. Kedvelte a sógornőjét, de az ő ízlésének vehemensebb volt a kelleténél. Declan mellé pont egy Edwina vérmérsékletével megáldott hölgy illett, Robertet azonban egészen más fából faragták.

Egy diplomata veszett el benne: elővigyázatos volt és bizalmatlan, ellentétben három fivérével, akik megátalkodott bajkeverő hírében álltak.

– Nos hát akkor... – kulcsolta össze a kezét Edwina az ölében, láthatóan elégedetten, amikor Wolverstone kegyeskedett megosztani velük néhány dolgot arról, hogy szolgál a családja egészsége. – Uraim, most, hogy önök is itt vannak, úgy gondolom, Declan és én jobb, ha híven beszámolunk az elmúlt öt hét történéseiről – beleértve a küldetést és mindazt, ami Freetownban a tudomásunkra jutott.

Küldetés? Freetown? Robert abban a hiszemben volt, hogy míg ő az Atlanti-óceán távoli szegletében szelte a habokat, Declan és Edwina Londonban időztek. Ezek szerint nem.

Edwina szemöldökét felvonva meredt Wolverstone-ra.

A férfi egykedvűen bólintott.

– Talán az volna a legcélravezetőbb.

Robert figyelmét nem kerülte el Wolverstone rezignáltsága. Biztos volt benne, hogy Edwináét sem, ám sógornője egy jóváhagyó mosolyt követően élénk tekintetét Declanre fordítva közölte:

– Talán kezd te.

Declan Robertre nézett, és higgadtan belevágott a történetbe. Edwinával felváltva szótték tovább a mesét, amely Robert minden képzeletét felülmúlta.

Hogy Edwina ügyesen elrejtőzött, és elkísérte Declant az előző útján, cseppet sem lepte meg. A Freetownban történtek azonban annál inkább. A veszély, amelybe sodorták magukat, s főleg az, hogy sógornője végül mekkora bajba került, valósággal rabul ejtették.

Mire Edwina odáig jutott a kalandjaik elbeszélésében, hogy utolsó freetowni éjszakájukon egyetlen haja szála sem görbült, Robert számára világossá vált, hogy Wolverstone és Melville miért állták útját a bejáratnál.

Melville bőszen megerősítette Robert gyanúját:

– Amint látja, Frobisher kapitány, égető szükségünk volna egy a fivére tehetségével rendelkező úriemberre, aki a lehető legrövidebb időn belül visszamegy Freetownba, és folytatja az általunk megkezdett nyomozást.

Robert Declanre pillantott.

– Jól sejtem, hogy újabb... kormány megbízásról van szó?

– Természetesen – vágta rá hevesen Wolverstone, majd tekintete Robert tekintetébe mélyedt. – Nincsenek túl sokan, akik alkalmasak volnának a feladatra, ám a kikötőben veszteglő hajók közül az öné a leggyorsabb.

Miután pár pillanatig farkasszemet néztek egymással, Robert bólintott.

– Rendben.

Jóllehet a feladat egészen más természetű volt, mint amelyekre általában szerződött – diplomaták szállítása, bizalmas információk továbbítása –, átérezte a dolog fontosságát, s hogy az ügy nem tűr halasztást. És ami a lényeg, korábban is járt már Freetownban.

Declanre nézett.

– Ezért nem várt rám az irodában egyetlen más megbízás sem? – Ami meglepte, mivel a szolgálatai iránt általában akkora volt az igény, hogy csak ritkán fordult elő, hogy a Szigony pár napnál tovább vesztegelt a kikötőben, s olyankor a Kalóz, Royd hajója volt kénytelen tehermentesíteni.

Declan bólintott.

– Wolverstone tájékoztatta Roydot, hogy a kormánynak nagy valószínűség szerint szüksége lesz valamelyikünk szolgálataira, mihelyt a Kormorán befut, szóval az érkezésed épp kapóra jött. Levelet kaptam Roydtól, és rád is vár egy a könyvtárban. Mindkettőben az áll, hogy tegyük félre a szokásos üzleti ügyeket, és álljunk készenlétben. Most a korona érdeke az első.

Robert elismerően hajtott fejet. Ujjaival a szék karfáján dobolva próbálta megemészteni a Declan és Edwina által mesélteket, Wolverstone unott megjegyzéseit és Melville rövidke megnyilatkozásait. Résnyire szűkült szemén látszott, hogy elméje vadul pörög, és a rendelkezésére álló tényekből igyekszik helyükre tenni a kirakós elemeit.

– Rendben. Lássuk, jól értem-e. Négy tiszt tűnt el, egyik a másik után, szolgálatteljesítés közben, legalább négy ifjú hölgygel, és ki tudja, hány másik férfival egyetemben. Mindez nagyjából négy hónap vagy kicsivel több idő leforgása alatt, és néhány esettől eltekintve Holbrook kormányzó azzal rázta le magáról a felelősséget, hogy az eltűnt személyek nyilván a dzsungel mélyén vagy valahol másutt keresik a szerencséjüket. És hasonló kifogások. Ráadásul ugyancsak ekkortájt tűnt el a nyomornegyedből tizenhét gyerek is, ami Holbrook szerint egyáltalán nem rendkívüli, hiszen a gyerekek szeretnek elszökni. Egyelőre nem tudni, hogy Holbrook azért zárkózik-e el mereven a sorozatos eltűnések kivizsgálása elől, mert maga is nyakig sáros, vagy bűncselekménybe nem ütköző, egyéb meggyőződése diktálja, hogy így tegyen. Akár így, akár úgy, az már biztos, hogy Lady Holbrook igencsak érintve van az ügyben, mint ahogy az is, hogy már elhagyta Freetownt, de annak kiderítése, hogy vajon Holbrook még most is a hivatalában van-e, rám vár. Ha igen, feltételezhetjük, hogy ártatlan, vagy legalábbis azt, hogy fogalma sincs róla, mi áll az emberrablások hátterében. – Robert szemöldökét felvonva pillantott Wolverstone-ra. – Így van?

Wolverstone bólintott.

– Még nem találkoztam Holbrookkal – válaszolta –, de abból, amit sikerült kiderítenem róla, nem az a fajta, aki ilyesmibe keveredik. Az viszont nagyon is elképzelhető, hogy olyasfajta, aki egészen addig nem hajlandó tenni semmit, míg megingathatatlan bizonyíték nem áll a rendelkezésére, vagy míg a körülmények rá nem kényszerítik.

Robert ezt az információt is felvette a kirakós elemei közé.

– Az eltűnt felnőttekkel kapcsolatban felmerült a gyanú – folytatta Wolverstone –, hogy valamiféle kiválasztási elv szerint csapnak le rájuk, és hogy korábban valamennyien részt vettek a helyi lelkész, Obo Undoto által celebrált istentiszteleten. A gyerekek elrablásáról semmit sem tudni, leszámítva, hogy az ő eltűnésük nem hozható összefüggésbe az atya ténykedésével.

Declan felpattant.

– Igazából abban sem lehetünk biztosak, hogy az eltűnt gyerekeket ugyanazok az emberek rabolták el, és ugyanazon okból kifolyólag, mint a felnőtteket.

– Ám tekintve, hogy ifjú hölgyek éppúgy szerepelnek az eltűntek listáján, mint férfiak – szölt közbe Edwina –, fennáll a lehetősége, hogy minden személyt, akinek nyoma veszett, beleértve a gyerekeket és a felnőtteket is, ugyanazon okból raboltak el. – Állát konokul felszegte. – Sőt mi több, ugyanazok a gazemberek.

Robert rövid hallgatás után szólalt meg újra:

– Függetlenül attól, hogy a gyerekek ugyanoda kerültek-e vagy sem, illetve a papnő állításait alapul véve, amelyek egyikéről sem bizonyosodott még be, hogy alaptalan volna: ha igazat mond,

egyértelmű, hogy az Undoto által celebrált istentisztelet helyszínén kell elkezdenünk a szálak felgöngyölítését.

Ezt senki sem vitatta. Robert néhány pillanatra ismét a gondolataiba merült, fejben áttekintette a kirakós darabjait, majd így folytatta:

– Ha jól értettem, akkor Lashoria, a vudu papnő, Hardwicke tiszteletes és a felesége, Sampson, egy vén tengeri róka és Charles Babington azok, akiknek a szavában hinni lehet az ügyben – összegezte Declanre és Edwinára pillantva.

A kérdezettek bólintottak.

– Megbízható szövetségesek, akik hajlandóak tevőleges segítséget is nyújtani, hogy további információ birtokába juthass – közölte Declan, egyenesen a fivére szemébe nézve. – Főleg Babington. Meglátásom szerint az egyik eltűnt ifjú hölgy révén személyesen is érintve van az ügyben, de nem volt időm, hogy ennek alaposabban utánajárjak. Viszont kiváló összeköttetései vannak, amelyek még hasznosak lehetnek.

Melville megköszöri a torkát.

– És ott van még Decker altengernagy. Semmi okunk feltételezni, hogy bűnrészes egy ilyen szörnyűséges tettben. – Mogorván meredt Declanre. – A fivére rendelkezésére bocsátottam egy passzust, amelyben felhatalmazom, hogy Decker segítségét kérje. Mivel általánosságban fogalmaztam, ön éppúgy hasznát veheti.

Declan elgondolkozva billentette a fejét oldalra.

– Decker nem volt a kikötőben, amikor megérkeztem. A passzus még most is nálam van. Parancsoljon.

Robert nem dőlt be Declan diplomatikus válaszára. Ahogy nem volt elragadtatva annak a lehetőségétől sem, hogy szívességet kérjen Deckertől. Igazából abban reménykedett, hogy az altengernagy nem teszi a lábát a szárazföldre, míg ő Freetownban van.

– Nem győzöm hangsúlyozni – mondta Wolverstone –, milyen fontos, hogy történjék bármi az ott-tartózkodása során, nem leplezheti le magát az elkövetők előtt. Nem szabad rájönniük, hogy a hatóságok a nyomukban vannak. Meg kell óvni az eltűntek életét, a dolgok nem fajulhatnak odáig, hogy a mentőcsapatok holtan találjanak rájuk. Tekintve, hogy nem lehetünk biztosak a helyi hatóságok érintettségében, ahogy abban sem, hogy kiben bízhatunk, alaposan fontolja meg minden lépését.

Robert kurtán biccentett. Minél többet hallott, annál inkább gondolkodóba esett. Csakugyan észszerűnek tűnt, ha a küldetése mindvégig titokban marad.

– Szóval kapitány – erősítette meg Melville –, szeretnénk, ha elmenne Freetownba, követné a fivére által említett nyomokat, és minden részletet kiderítene erről az alávaló gaztettről.

Melville elsöre ellenségesnek tűnő tekintetéből esdeklő könyörgés sugárzott. Robert egy erejét meghaladó fenyegetéssel szembenézni kénytelen politikust látott maga előtt.

Mielőtt bármit válaszolhatott volna, Wolverstone ragadta magához a szót.

– Nos, nem egészen – közölte egyenesen a szemébe nézve. – Természetesen nem kívánhatjuk, hogy minden részletet kiderítsen.

A szeme sarkából Robert látta, hogy Melville leesett állal bámul Wolverstone-ra, aki szemmel láthatóan a tanácsadója volt ebben az ügyben.

Mit sem törődve az általa előidézett pánikkal, Wolverstone nyugodtan folytatta:

– Abból, amit a fivére elmondott, és ami más forrásokból az elmúlt napokban szintén a tudomásomra jutott, továbbá arra alapozva, hogy az emberrablások hátterében rabszolga-kereskedők állhatnak, úgy vélem, hogy Freetownban, illetve a város környéken az emberrablók táborokat tartanak fenn. Nyilván ott őrzik az eltűnt felnőtteket és gyerekeket, egészen addig, amíg elegendő számú fogollyal nem rendelkeznek, és akkor leszállítják őket a megrendelőnek, bárki legyen is az. Mi több, azt is megkockáztatom, hogy a tábor a település határain kívül, kissé távolabb, valahol a dzsungelben van.

Declanre pillantott, aki egykedvűen bólintott.

– Következésképp – folytatta Wolverstone rendületlenül, tekintetét ismét Robertre szegezve – a

küldetés aligha kivitelezhető két fázisban. Még nagyon sok mindent kell kiderítenünk, és anélkül, hogy riadalmat keltenénk a gazfickókban. A fivére – kis szünetet tartva fejével Edwina felé biccentett – és Lady Edwina a legfontosabbat már kiderítették. Nevezetesen, hogy Undoto istentiszteletei kulcsfontosságúak az ügyben, és valamiképp kapcsolatba hozhatók a rabszolga-kereskedőkkel. Az is bizonyosságot nyert, hogy a település köztisztelőben álló polgárai között is vannak érintettek, tehát az óvatosság elengedhetetlen. Ha Lady Holbrookot sikerült megvesztegetniük, nyilván másokat is.

Wolverstone Melville-re meredt, aki bár rosszkedvűnek, sőt egyenesen mogorvának tűnt, meg sem kísérelt a szavába vágni.

– Éppen ezért – folytatta Wolverstone – a küldetés során annyi a dolga, hogy megerősítse a rabszolga-kereskedők és az Undoto közötti kapcsolatot, kövesse az emberrablókat, és rátaláljon a táborhelyükre. Ennyi, és nem több. Találja meg a gazfickók táborát, aztán jöjjön vissza, és tegyen jelentést. Bármekkora legyen is a kísértés, ne próbálja egyedül felgöngyölíteni az ügyet. Elismerem – tette hozzá rövid hatásszünetet tartva –, hogy nem könnyű engedelmessé válni egy efféle parancsnak, de nem is örömben mondom. Ahhoz, hogy mindenkit megmenthessünk, az első és legfontosabb, hogy kiderítsük az emberrablók táborának a helyét. Ha a saját feje után megy, és fogságba esik... nos, ne kerteljünk: az eltűntek súlyos árat fizethetnek érte. Ha elfognák, arról csak a legénysége visszatérésekor értesülnénk. És azzal egy fikarcnyit sem leszünk előrébb: semmivel sem fogunk többet tudni arról, hogyan szervezhetnénk meg egy hatékony mentőakciót.

Wolverstone Melville-re pillantott, majd komor ábrázattal ismét Robertre.

– Egy efféle küldetés rengeteg türelmet és kitartást igényel. A kapkodás sehová sem vezet, és az elrögzült megérdeklődés, hogy minden tőlünk telhető megtegyünk a kiszabadításuk érdekében.

Robert egyenesen őkegyelmessége szemébe nézett. Két másodpercig hallgatott, majd beleegyezően bólintott.

– Felderítem az emberrablók táborát, és sietek vissza az információval.

Világos. Ennél világosabb már nem is lehetne. Nincs értelme vitatkozni. Ha kénytelen elhajózni Freetownba, és végre kell hajtania ezt a küldetést, örül, hogy egyértelmű parancsot kell teljesítenie.

Wolverstone biccentett.

– Köszönöm. – Melville-re nézett. – Megyünk is, hogy készülődhessen.

Melville felállt, ahogy mindenki más is, majd Robert felé fordult, és kézfogásra nyújtotta a kezét.

– Mikor tud útra kelni?

Robert megszorította Melville kezét.

– Pár nap múlva. – Közben mindenki mindenkivel kezét rázott, és az ajtó felé mentek, Robert átgondolta a dolgot. Az ajtóban megtorpanva így szólt: – A Szigonyt Southamptonba küldöm, hogy ott töltsse fel a raktárkészletét. Úgy vélem, három nap múlva kihajózhatok.

Melville magában hümmögött valamit, de egy szót sem szólt. Az arckifejezését elnézve Robert gyanította, hogy az első lordot még Wolverstone-nál is jobban aggasztja a Freetownban kialakult helyzet.

Aztán rádöbbsent, hogy Wolverstone-t igazából semmiféle felelősség nem terheli ez ügyben, míg Melville... amennyire Robert megértette, Melville az Admirális első lordjaként politikai értelemben mindenképpen, de nagy valószínűség szerint társadalmi állását tekintve is vásárra viszi a bőrért.

Robert visszaült a kanapéval szemközti karosszékre. Közben Declan és Edwina kikísérték a váratlan vendégeket, ő gondolataiba mélyedve próbálta megemészteni mindazt, ami tudomására jutott.

Amikor fivére és sógornője ismét beléptek a szalonba, és helyet foglaltak, egyikükről a másikra nézett.

– Rendben. Most pedig avassatok be a részletekbe.

Ahogy azt előre sejtette, a párnak sokkal több mondandója volt a Freetowni társaságról és mindazokról, akik szerepet játszottak a saját kis drámájukban, a nevezetességekről, a

híresztelésekről, a nyomornegyed veszélyeiről és még sok minden másról, ami a segítségére lehet, és ami megmentheti az életét, ha majd ott lesz.

Az idő múlását egyikük sem vette észre, csak úgy repültek az órák. Egykor átvonultak az étkezőszalonba, és a beszélgetést kiadós ebéd közben folytatták.

Robert a behozott tálak láttán jókedvűen elvigyorodott.

– Köszönöm – hálálkodott Edwinának. – A hajókoszt tűrhető, de az ember sose vesse meg az asztali örömeit.

Miután elköltötték az ebédjüket, visszatértek a kényelmes szalonba. Belefáradva a tényekbe és a sok-sok spekulációba, végül csak megfogalmazódott bennük a legfontosabb kérdés. Nevezetesen, hogy mi állhat a furcsa emberrablási esetek hátterében.

Robert a karosszékebe süllyedve ült, hosszú lábait kinyújtva és bokában keresztezve, álla a kezén pihent.

– Azt mondtad, Dixon volt az első, aki eltűnt. Mivel kiváló mérnök hírében áll, és feltételezhetően a tudása miatt rabolták el, egyet kell értsek a feltevésével, hogy a gazfickók megbízói vélhetően bányát üzemeltetnek.

Az Edwina mellett a kanapén ücsörgő Declan bólintott.

– Megvan rá az esély.

– De mit bányászhatnak? – kérdezte Robert a fivére kék szemébe nézve. – Ti jobban ismeritek a vidéket, mint én. Mi a legvalószínűbb?

Declan az Edwináéba fűzte ujjait.

– Aranyat és gyémántot.

– Felteszem, a kettő közül az egyiket. De vajon melyiket?

– Fogadni mernék, hogy gyémántot.

Robert mindig is nagyra tartotta Declant az ösztönös megérzései miatt.

– Miért?

Declan elhúzta a száját, majd Edwinára pillantott.

– Már jó ideje töprengek azon, hogy az emberrablók vajon miért fiatal nőket és gyerekeket rabolnak. Mivel gyerekeket gyakran alkalmaznak az aranybányákban a darabokra zúzott érc válogatására, a gyémántbányában éppúgy hasznukat tudnák venni. De hogy a fiatal nők mire kellenek? Fogalmam sincs, milyen feladatot végezhetnének az arany- vagy a gyémántbányákban.

Declan megszorította Edwina kezét, majd Robertre nézett.

– A gyémánt arrafelé tömör tömbökben áll, más ércekhez tapadva. Elválasztani a többi kőtől nagy precizitást igénylő, finom munka – nagyobb odafigyelést igényel, mint apró dolgokat szétválogatni. Az éles szemű ifjú hölgyek könnyedén meg tudják tisztítani a durva köveket, hogy aztán a végtermék az értékét megőrizve annyit veszítsen a méretéből és a súlyából, hogy ne foglaljon sok helyet, és könnyedén ki lehessen csempészni, akár egy levélben is.

Declan továbbra is Robert szemébe nézett.

– Ha találgatnom kellene, azt mondanám, hogy a gazfickók egy gyémántkürtőre bukkantak, és most serényen dolgoznak, hogy annyi követ kibányászthassanak, amennyit csak tudnak, még mielőtt a felfedezésük napvilágra kerül.

Ugyanaznap később egy freetowni kocsmában, a Water Streettől nyugatra eső egyik szűk mellékutcában – ahol gyakran megfordultak tisztviselők, kereskedők és más nehéz anyagi körülmények között élők –, egy a helybélieknél elegánsabb öltözetű férfi ücsörgött a halványan megvilágított söntés egyik hátsó sarkában lévő asztalnál, és egy pohár világos sört kortyolgatott.

Kinyílt a kocsmajtó, és egy másik férfi lépett be rajta. A már ott lévő felnézett. Pillantása az újonnan érkezőn állapodott meg, aki a kocsmába betérő törzsvendégekhez képest maga is elegánsabb gúnyát viselt, és figyelte, amint rendel egy pohár sört a csapostól, aztán a söntést átszelve a sarki asztalhoz megy.

Fejbiccentéssel üdvözölték egymást, ám egy szót sem szóltak. A második fickó kihúzott egy széket, és leült, majd jókorát kortyolt a söréből. Bár háttal ült az ajtónak, hallotta, hogy az ismét

nyílik. Az első férfit nézett.

– Ő az?

Társa bólintott.

Mindketten csendben vártak, míg az újabb vendég is rendelt magának egy sört, majd az asztalhoz sietett.

A férfi a kopott asztalra helyezte poharát, majd lopva körbenézett a söntésben, csak azután húzott ki magának egy széket és ült le.

– Ne vágj már ilyen bűnbánó képet! – mordult rá a második férfi a poharát felemelve, és megint belekortyolt a sörébe.

– Könnyű azt mondani! – vágta rá a harmadik, aki fiatalabb volt két társánál, majd a poharáért nyúlt. – Nektek nem liheg a sarkatokban a bácsikátok.

– Ide csak nem jön utánunk, vagy igen? – kérdezte a második. – Nyilván odafenn van az erődben, és most is szorgosan leltározza a készleteit.

– Jóságos ég! Remélem, hogy nem. – A fiatalabb férfi összerezett. – Nem volna jó, ha rájönne, hogy megrövidítettük.

Az első férfi, aki néma csendben figyelte kettejük párbeszédét, felvonta a szemöldökét.

– Fennáll a veszély?

– Nem hiszem – sóhajtott nagyot a fiatalabb, pillantását a sörére szegezve. – Nagyon ügyeltem rá, hogy gondosan elrejtsem a részünket. Kizárt dolog, hogy hiányként jelentkezzen valami, ami a könyvelés szerint soha nem is volt ott.

– Jó tudni – nyugtázta az első a száját elhúzva.

– Emiatt ne izgasd magad. – A második férfi az elsőre nézett. – Mi a helyzet ezzel a Lady H.-val? A hivatalban azt rebesgetik, hogy szedte a sátorfáját, és odébbállt.

Az első férfi elvörösödött, keze görcsösen feszült a poharára.

– Tudomásom szerint Lady H. látogatóba utazott a családjához, és pillanatnyilag is náluk vendégeskedik. Szóval igen, elment, de mivel nem tudja, hogy én is benne vagyok a hadműveletben, nem érezte szükségét, hogy a távozásának okáról felvilágosítson. Titokban kérdezősködtem egy keveset, de Holbrook sem tudja, mikorra várható vissza.

– Akkor lehet, hogy kénytelenek leszünk lemondani a foglyok átvizsgálásáról? – kérdezte mogorván a második.

– Lehet – válaszolta az első –, de engem egészen más aggaszt. – Egy pillanatra elhallgatott, kortyolt egyet a söréből, majd a poharat az asztalra téve folytatta: – Tegnap Dubois-tól hallottam, hogy Kale elveszítette a háromból két emberét, akit a kormányzó házába küldött egy bizonyos hölgyért, akiért Lady H. megbízásából mentek.

– Ez mikor történt? – kérdezte zavartan a harmadik.

– Amennyire tudom, úgy tizenöt nappal ezelőtt. Három nappal azt megelőzően, hogy Lady H. hajóra szállt. A kérdéses estén halaszthatatlan dolgom akadt, így aztán kimaradtam az eseményekből. – Egy pillanatra elhallgatott, majd elbátortalanodva folytatta: – Annyit sikerült kiderítenem, hogy Frobisher felesége, Lady Edwina érkezett aznap este látogatóba Lady H.-hoz, de azt nem tudom biztosan, hogy Lady H. Kale-t eredetileg érte küldte-e, vagy sem. Annak pedig nem látom sok értelmét, hogy kifaggassuk a kormányzó házában személyzetét.

– Dubois szerint Kale annyit mondott, hogy a hölgy, akiért az emberei elmentek, el volt kábítva, és aludt. Az az egy, aki életben maradt, csak annyit tudott mondani, hogy a szóban forgó hölgynek aranyzőke haja van. Kale emberei a megszokott hármasság felállításban indultak útnak, a hölgyet szőnyegbe csavarták, és kicsempészték a ház mögötti sikátoron keresztül, de aztán négyen rajtuk ütöttek, a túlélő szerint tengerészek. Kale két emberét megölték, a hölgyet pedig visszavitték. Kale harmadik embere először elszelelt, de aztán visszalopódzott, és követte a tengerészeket egészen a dokkig. Láta, hogy beugranak egy kutterbe, és eleveznek, de azt már nem, hogy melyik hajóhoz igyekeznek, ahhoz túl sötét volt.

A második férfi továbbra is mogorván bámult a poharára.

– Ha jól emlékszem, Frobisher hajója aznap éjjel a kikötőben vesztegelt. Másnap már nem volt

ott, nyilván kihajóztak a reggeli dagállal.

– A szóbeszéd szerint – szólalt meg az első férfi – Frobisher és Lady Edwina épp nászúton voltak, és Fokvárosba tartottak, hogy meglátogassák a családjukat. Ha csakugyan így van, és Lady Edwina volt az, akit Lady H. begyógyszerezett... csak a jóisten a megmondhatója, hogy vetemedhetett ilyesmire az az ostoba némbor, de ha tényleg így történt, nem hinném, hogy bármi egyebet megtudhatunk az ügyről.

– De... Frobisher nyilván hivatalosan is panaszt tesz Holbrooknál, nem? – szólt közbe a harmadik. Az első férfi elvigyorodott.

– Azt kétlem. Lady Edwina egy herceg leánya, a londoni társaság első számú üdvöskéje. Nem tudom elképzelni, hogy Frobisher örülne, ha napvilágot látna, hogy a feleségét éjnek évadján a nyomornegyeden keresztül hurcolták végig Kale emberei. Ezt biztosan nem szeretné nagydobra verni.

– Egyetértek – bólintott a második. – Végtére is visszakapta, és ahogy hírlík, sértetlenül. Ennyiben fogja hagyni. – Pillanatnyi gondolkodás után így folytatta: – Ha Frobisher tenni akart volna valamit az ügyben, akkor biztos nem hajózik el anélkül, hogy Holbrook asztalára csap. Mivel nem tette, felesleges minden további szócséplés. – Lopva a harmadik alakra nézett. – Emiatt nem érdemes, hogy fájjon a fejünk.

Az első férfi a kézfejeére hajtotta állát.

– Ahogy amiatt sem, hogy Lady H. le akarna leplezni bennünket. Neki sokkal több a vesztenivalója. Kizárólag a pénz vezérelte, amikor beleegyezett Undoto javaslatába, azon kívül semmi más nem érdekli. És ha csakugyan Lady Edwina volt az, akit megpróbált elkábítani, és Kale kezére játszani, akkor meg tudom érteni, hogy menekülőre fogta, mihelyt tudomására jutott, hogy a hölgyet megmentették. A helyében én is ezt tettem volna. De ha valóban így áll a helyzet, akkor örülünk, hogy nincs a közelben. Nem lenne jó, ha bárki kérdőre vonná.

– Nem tud eleget, hogy ránk húzhassa a vizes lepedőt – morogta a második.

– Az igaz – helyeselt az első. – De Undotóval már más a helyzet, és ha felfedi a Kale-hez fűződő viszonyát, az szép kis lavinát indítana el... Nem, összességében véve nekünk csak jó, hogy kereket oldott. Viszont ha nem szándékozik visszatérni, akkor sürgősen el kell gondolkoznunk rajta, hogyan pótoljuk a hiányát. – Szemöldökét felvonva a másik kettőre meredt. – Van bármilyen ötletetek arra nézvést, hogyan győződhetnénk meg arról, hogy a foglyok eltűnése nem kelt-e riadalmat?

Néma csend telepedett rájuk.

– Ezzel most ne törődjünk – felelte végül a második, sűrű fekete hajába túrva –, de persze fő az óvatosság. Pillanatnyilag Dubois-nak elég embere van.

– Elmondása szerint nem – szólt közbe újra az első. – Azt mondja, hogy Dixon hamarosan megnyitja a második vágatot is, és ha megteszi, a termelés növelése érdekében, ahogy azt megígértük a támogatóinknak, Dubois-nak több emberre lesz szüksége.

– Hamarosan, de nem azonnal – bólintott a második. – Aggodalomra semmi ok. Találunk megoldást.

– És mi a helyzet a nőekkel és a gyerekekkel? – kérdezte a harmadik.

– Dubois azt mondta, pillanatnyilag mindkettőből van elég – közölte az első ide-oda forgatva a poharát. – Az ő létszámukat ráérünk akkor gyarapítani, ha már a második vágatban is megkezdődik a termelés.

Egy pillanatra mindannyian elcsendesedtek, majd a második azt dünnyögte:

– Remélem, Dixon tudja, mit csinál.

– Dubois egyértelművé tette, hogy Miss Frazier testi épségét és ártatlanságát addig tudja garantálni, amíg Dixon azt teszi, amire kérjük – jegyezte meg az első férfi csípősen.

– Meg kell mondom – mondta a második, arcán kaján vigyorral –, hogy Dubois ötlete, hogy a nők biztonságát használja a férfiak kordában tartására, egyszerűen zseniális.

Az első férfi felhőrdülve lökte arrébb üres poharát.

– Feltéve, hogy a férfiak nem kezdenek el gondolkozni, és nem hull le a hályog a szemükről. De mindegy is, mert a végkifejlet ugyanaz lesz.

Távol a keleti horizonton borús hajnal virradt, amikor Robert végigkormányozta a Szigonyt a Solent utolsó szakaszán. A szél is süvített, a vizet szürkészöld hullámok fodrozták, de az északkeleti légáramlat a hajózás szempontjából ideális volt, legalábbis ő így találta.

Kora hajnalban kelt, és úgy helyezkedett a Szigonnyal, hogy az az első hajók között futhasson ki a dagállal. A tökéletes látási viszonyoknak hála, gyors egymásutánban felvonatta a vitorlákat. A Szigonyhoz hasonló hajók az összes vitorla felvonásával csúcsteljesítményre voltak képesek: minél több vászon feszült a szélnek, a hajó annál nagyobb sebességgel szelte a habokat.

A Solent torkolatánál feltűnő bóják a hullámveréssel hol emelkedtek, hol süllyedtek. Robert korrigált egy keveset az irányon, majd amikor a Csatorna felől az első ár hullám felcsapott, hirtelen elfordította a hajókormányt. Mikor a hajó egyensúlyát veszítve oldalra dőlt, utasítást adott a széloldali vitorlák dőlésszögének módosítására; mire a legénység rohanvást az árbócon termett, és hamarosan harsány kiáltásokkal jelezte, hogy parancs teljesítve. Akkor a Szigony csalhatatlan irányzékkal előrelődött, és a Csatorna sötéten háborgó vizén az Atlanti-óceán déli vizei felé indult.

Mihelyst a hajó stabilizálódott, Robert ellenőrizte a vitorlákat, majd elégedetten engedte át a kormányt az első tisztjének, Jordan Latimernek.

– Tartsd erős kézzel, de haladjunk. A következő irányváltáskor átveszem. – Ami akkor lesz, amikor már délebbre járnak, és ráfordulnak a Freetownba vezető út hosszabb szakaszára.

Latimer elvigyorodott, és kapkodva szalutált.

– Igenis, uram! Szóval akkor sietős?

Robert bólintott.

– Hiszed vagy sem, de a Kormorán tizenkét nap alatt tette meg hazafelé az utat.

– *Tizenkettő?* – hitetlenkedett Latimer.

– Royd eszközölt néhány változtatást a hajótesten, és a kormányrúddal is babrált egy keveset. Az összes vitorlát felvonva és teljes sebességgel haladva a hajó most a menetidő hatodát is képes lefaragni. Declan kapitánya szerint a Kormorán már az Aberdeen és Southampton közötti távon is sokkal gyorsabb volt.

Latimer csodálkozva csóválta a fejét.

– Kár, hogy indulás előtt nem volt időnk, hogy Royd és az emberei a Szigonyt is kipofozzák egy kicsit. Tizenkét nap nekünk soha nem lesz elég.

– Igaz. – Robert megfordult, hogy leereszkedjen a főfedélzetre. – De semmi akadály, hogy teljes sebességgel haladva tizenöt nap alatt mi is odaérjünk.

Ha a szél kitart, sikerül is. A létrán lemászott a főfedélzetre, majd végigsétált a hajó jobb oldalán, megvizsgálta a csomókat, csigákat, árbócrudakat, és hallgatta egy ideig a vitorlák ropogását – e jelentéktelennek tűnő apróságok azt sugallták, hogy a hajóval minden rendben.

Az orrnál egy pillanatra megtorpant, hátranézett, és ellenőrizte a hajósodort. Kifinomult érzékeinek zene volt a rézsútos hajótesten megtörő hullámok moraja. Mivel semmi aggodalomra okot adó jelenséget nem tapasztalt, ismét előrefordult, és tekintete a messzi távolba révedt, oda, ahol a felhők mögött kéken ragyogott az ég.

Kis szerencsével mire kiérnek az Atlanti-óceánra, az idő kitisztul, és akkor még több vitorlát vonhat fel.

A hajó megbillent, s ő a korlátba kapaszkodott; amint a fedélzet ismét egyenesbe került, a korlátnak dőlt, szemét lustán az előttük hullámzó vízre szegezte.

Ahogy azt előre megjósolta, három napig tartott, míg a Szigony Londonból Southamptonba ért, és feltöltötte készleteit a vállalat helyi raktárából. Az út délre további tizennégy napot vesz igénybe, vagyis összesen tizenhat-tizennyolc nap, és ígéretéhez híven Freetownba érnek. Még tizennégy nap, és bele is vághat a küldetésbe.

Türelmetlensége nőttön-nőtt, ami szerfelett meglepte. Szeretett volna mielőbb végére járni az ügynek.

Hogy miért, azt nehéz lett volna meghatározni, de a múlt éjjel, amikor magányosan hánykolódott a hajó tatjában berendezett tágas kabinjában – hideg és cseppet sem hívogató fekhelyén –, egyszer

csak rádöbbsent, miből táplálkoztak egyáltalán nem rá valló, nyugtalanító érzései.

Miután három teljes napot töltött Declan és Edwina társaságában, ráébredt, hogy pontosan arra vágyik, ami a fivérének már megadatott. Boldogságra és otthonra, amit Declan Edwina oldalán lelt meg.

Amíg a tulajdon szemével nem látta, és bele nem kóstolt Declan új életébe, fel sem fogta, hogy a tudatalattijában ő maga is milyen rettenetesen vágyik a családi tűzhely melegére.

Egyszerűen fogalmazva: irigyelte Declant mindazért, amije van, és szerette volna, ha mindebben neki is része lehetne.

Remek: végre tudja, mire vágyik. Feleségre. Egy magafajta úriemberhez illő feleségre – aki egészen biztosan nem olyan tündöklő és páratlanul finom jelenség, mint Edwina.

Nem igazán tudta, milyen legyen a jövődöbelije – ezen még jócskán el kell töprengenie –, de mivel diplomatának tekintette magát, aki sokkal visszafogottabb Roydnál és Declannél is, úgy vélte, hasonló vérmérsékletű asszonyra volna szüksége.

De ez most egyelőre mindegy, mivel az ezzel kapcsolatos döntést kénytelen lesz későbbre halasztani. Előbb a rá váró küldetéssel kell megbirkóznia.

Nem véletlenül szeretett volna már túl lenni rajta.

Ellökte magát a korláttól, és a kabinokhoz vezető lépcsőhöz indult. Leereszkedett az alsó fedélzetre, majd folytatta útját a kabinja felé. A tágas és ízlésesen berendezett helyiségben, amely a hajó hátsó részét teljes szélességében elfoglalta, megvolt minden, ami útjai során a kényelmét hivatott kielégíteni.

Leült a hatalmas íróasztalnál álló székre, kihúzta a jobb oldali legalsó fiókot, és kivette belőle a naplóját.

A naplóvezetést az édesanyjától tanulta. Akkoriban, amikor az asszony a férjével járta a tengereket, minden egyes nap történéseit papírra vetette. És mindig történt valami említésre méltó. Még kisfiúként bukkant rá anyja naplóira, és hónapokon át böngészte őket, míg átrágtta magát valamennyin. Az ezekben olvasott beszámolók olyan minden részletre kiterjedő hitelességgel ecsetelték a hajóséletet, hogy az mind a mai napig hatással volt rá, s nagymértékben meghatározta a hajózással mint életformával kapcsolatos nézeteit.

Így aztán maga is rákapott a naplóíráásra. Talán egyszer majd az ő fiai is elolvassák a feljegyzéseit, és azokból ők is megismerik a tengerészlet szépségeit.

Ma arról írt, hogy milyen sötét volt, amikor felszedték a horgonyt, és elhagyták a kikötőt, és az óriási dolmányos sirályról, amely a kikötő kijáratát jelző egyik bóján telepedett meg. Egy pillanatra megállt a keze a levegőben, majd a tollat sercegetve a papírra nyomva folytatta az írást. Feljegyezte, milyen türelmetlen már a rábízott küldetés miatt, és részletekbe menően kitért arra, milyen próbatétel elé állítja majd a feladat végrehajtása. Ez utóbbi teljesen egyértelmű volt számára. Freetownba megy, nyomára akad a rabszolga-kereskedőknek, követi őket egészen a táborukig – és aztán az eredménnyel visszatér Londonba.

Lendületes tollvonással tett pontot a bejegyzés végére.

– És kész.

Letette a tollat, majd átolvasta, amit írt. Mire végzett, megszáradt a tinta. Tekintetét a sűrűn teleírt oldalakra szegezte, lapozgatni kezdett, majd imitt-amott beleolvasott a korábbi feljegyzésekbe.

Végül abbahagyta az olvasást, és tekintete kifejezéstelenül meredt arra, ami ott állt előtte feketén-fehéren. Pillantását önkéntelenül emelte a hajótatba épített üvegajtós szekrénykére, melynek egyik polcán akkurátusan sorakozott egymás mellett valamennyi korábban írt feljegyzése.

Élete története.

Ami nem különösebben terjedelmes, főleg ha az élet komoly dolgai számítanak.

Noha részt vett már számtalan küldetésben, olyanokban is, amelyekkel a hazáját szolgálta, ezek többsége diplomáciai hadművelet volt. Attól a pillanattól fogva, hogy saját hajót szerzett, a diplomáciai hadviselés a családon belül az ő reszortja lett – ezzel akart kitűnni a fivérei közül. A nála két évvel idősebb Roydiban és az egy évvel fiatalabb Declanben túltengett a kalandvágy. Egyikőjüknek sem volt ellenére, hogy kalandornak titulálták őket.

De, a testvérek sorában másodikként, ő úgy döntött, más utat választ – veszélyes, ám mégiscsak más utat.

Míg egy vacsoraasztalnál véletlenségből elkövetett becsületsértésért ő szívfájdalom nélkül hajlandó lett volna börtönbe vonulni még egy idegen országban is, addig a fivéreit nagyobb valószínűséggel fogták volna le azért, mert egy sikátorban verekedésbe keveredtek. Ő remekül bánt a szavakkal – a fiverei viszont kiválóan vívtak, és hamar odacsaptak.

Nem mintha nem tudta volna felvenni velük a versenyt, legyen szó akár vívásról vagy ökölcsatáról: felcseperedve megedződött mellettük, és hamar megtanulta, hogyan védje meg magát.

A múltbéli emlékek mosolyt csaltak az arcára, majd hirtelen újra visszazökkent a jelenbe, és az előtte álló feladat lebegett a szeme előtt.

Egy pillanattal később becsukta a naplót, és visszatette a fiókba. Felállt, és a fedélzetre indult.

Tekintve, hogy az utóbbi időben semmi izgalmas nem történt vele – inkább csak vegetált, mintsem aktív életet élt –, talán nem is baj, hogy a rá váró feladat kicsit sem diplomáciai jellegű. Inkább olyasmi, ami végre kirángathatja a megszokott kerékvágásból, még mielőtt minden figyelme arra nem irányul, hogy eldöntse, mihez is kezdjen hátralévő életében.

Údító és gyökeresen más jellegű kihívás, még mielőtt belevágna élete legnagyobb feladatába.

A fedélzetre érve megcsapta arcát a friss szél. Mély levegőt vett, majd pillantása a hullámokra tévedt – a tengerre, amely a végtelenbe veszett, s mint mindig, az ő útját is kijelölte.

És ez alkalommal ez az út kristálytiszta sejtett fel előtte.

Freetownba megy, megtudja, amit kell, visszatér Londonba, jelentést tesz – aztán pedig hozzálát a feleségkereséshez.

Jó reggelt! – pillantott Miss Aileen Hopkins udvarias, de határozott tekintettel az unott képű tisztviselőre, aki a haditengerészet attaséjának hivatalában egy látogatók elől elzárt részlegről sietett az üdvözlésére.

A freetowni kikötő kormány által felügyelt negyedének egy távoli szegletében álló iroda fontos támpont volt a Nyugat-afrikai Hajóraj egységeinek fedélzetén érkező utasok számára. A flotta a Freetowntól nyugatra elterülő vizeken teljesített szolgálatot, és az volt a küldetése, hogy érvényt szerezzen a brit kormány rabszolga-kereskedést tiltó rendelkezésének.

– Parancsol, kisasszony? – A kérdést leszámítva az érdeklődés legcsekélyebb jele sem csillant a férfi szemében, arckifejezése személytelennek és meglehetősen savanyúnak tetszett.

Aileennek épp elégszer akadt már dolga bürokrata nyárspolgárokkal, semhogy a férfi viselkedése bosszantotta volna.

– Azért jöttem, hogy a fivérem, William Hopkins hadnagy felől érdeklődjek. – Fekete úti retiküljét és összekulcsolt kezét az előtte tornyosuló pultra helyezve igyekezett azt a látszatot kelteni, hogy semmi szín alatt nem hagyja magát eltántorítani.

A hivatalnok a szemöldökét ráncolva meredt maga elé.

– Hopkins? – kérdezte, majd két társára sandított, akik továbbra is az íróasztaluk mögé bújva folytatták a munkát, fülük botját se mozdítva, jöllehet a helyiség parányi méretéből fakadóan tisztán kellett hogy hallják Aileen minden egyes szavát. – Hé, Joe! – Amikor egyik munkatársa végül vonakodva mégiscsak felemelte a fejét, és a pillantását rájuk szegezte, a pultnál állónak megeredt a nyelve. – Hopkins... Nem az a fiatalember, aki csak a jóisten a megmondhatója, hová ment?

A háttérbe húzódó hivatalnok futó pillantást vetett Aileenre, majd bólintott.

– De igen. Ám annak lehet már vagy három hónapja is.

– Tisztában vagyok vele, hogy a fivérem eltűnt – vágta rá Aileen olyan hanghordozással, ami egyértelművé tette, hogy kezd elfogyni a türelme. – Amit valójában tudni szeretnék, az az, hogy mit keresett a szárazföldön, amikor a Winchester fedélzetén kellett volna szolgálatot teljesítenie.

– Erre nézvést, kisasszony – válaszolta az első tisztviselő kimért hangon –, nincs felhatalmazásunk tájékoztatást adni.

Aileen egy pillanatra elhallgatott, meghányta-vetette magában a megjegyzést, majd ellentámadásba lendült.

– Jól értelmezem, hogy önök pontosan tudják, hogy William, azaz Hopkins hadnagy, mit keresett a szárazföldön? Miközben a hajón kellett volna lennie?

A hivatalnok kiegyenesedett, és láthatóan megmerevedett.

– Attól tartok, kisasszony, hogy a hivatalnok nem áll módjában kiadni a szolgálatban lévő tisztek tartózkodásával kapcsolatos semmilyen információt.

Aileen nem rejtette véka alá megdöbbenését.

– Akkor sem, ha eltűnt személyről beszélünk?

– Operatív ügyekben az Admirális az illetékes, minden folyamodványt nekik kell benyújtani – közölte az egyik tisztviselő, aki az íróasztalánál serénykedett, anélkül hogy pillantását egy másodpercre is felemelte volna.

Aileen résnyire szűkült szemmel nézett a háttérben megbúvó, szólásra vetemedő férfira. Amikor az továbbra sem méltatta egyetlen pillantásra sem, csípős hangon vágott vissza:

– Utolsó látogatásom alkalmával az Admirális Londonban székelt.

– Ahogy mondja, hölgyem. – A férfi rezzenéstelen arccal nézett vele farkasszemet. – Ott érdeklődjön.

Aileen nem adta fel.

– Beszélni szeretnék a felettesével.

– Sajnálom, hölgyem. Pillanatnyilag nincs benn – válaszolta a férfi szemrebbenés nélkül.

– Mikor jön vissza?

– Attól tartok, hölgyem, erre a kérdésére nem felelhetek.

– Talán az ő hollétéről sem áll módjában felvilágosítást adni?

– Nem, hölgyem. Egyszerűen nincs róla információnk, épp hol tartózkodik. – Miután végigmérte a tekintetével, és látta rajta, hogy egyre ingerültebb, még hozzátette: – Valahol itt van a városban. Ha elég szemfüles, az is lehet, hogy jártában-keltében belebotlik.

Aileennek a nyelvén égtek a szavak, melyeket legszívesebben a hivatalnokok és az attasé fejéhez vágott volna. Forduljon bizalommal az Admirálisához? Hisz az a világ másik végén van!

Még ha csak ironikusan is, megköszönte segítségüket, mert olybá tűnt, hogy legjobb, ha távozik. Nem bírta rávenni magát, hogy kimondja, amit valójában gondolt.

A bensőjében félelemmel vegyes harag tombolt, idegei pattanásig feszültek. Vetett egy utolsó fagyos pillantást a tisztviselőre, majd felkapta a retiküljét, sarkon fordult, és kiviharzott az irodából.

Rövid szárú csizmájának sarka hangosan kopogott a vastag, ám meglehetősen korhadt kikötői pallókon. Türelmetlenül vágott át a rakparton, és egészen a porlepte utcához vezető lépcsőorig lépdelt. Suhogó szoknyával, lépteit szaporázva szedte a fokokat, hogy belevethesse magát a Water Street forgatagába.

Mielőtt elnyelte volna a tömeg, megtorpant, fejét a magasba emelte, és mély levegőt vett.

A rekkenő hőség szinte fojtogatta. Halántéka lüktetett – biztos, hogy nem ússza meg fejfájás nélkül.

És most mitévő legyen?

Azzal a határozott céllal jött el Londonból, hogy kideríti, hová tűnt Will. Az egyértelmű, hogy a haditengerészettől nem várhat segítséget – de a tisztviselő reakciója felettébb gyanúsnak tetszett, főleg amikor szóvá tette, hogy nyilván nyomós indoka volt rá a fivérének, hogy elhagyja a hajót. Az idősebb testvérei is a haditengerészetnél szolgáltak. És tudomása szerint mindkettejükkel megesett már, hogy a szárazföldön teljesítettek szolgálatot, amikor feletteseik megbízásából titkos küldetésben vettek részt.

Nem mintha akár ő vagy a szülei, esetleg a többi, a haditengerészetnél szolgáló testvérük akkoriban tudott volna erről.

Talán Will is titkos megbízatást kapott? Lehetséges, hogy ezért ment a szárazföldre? Majd olyan soká maradt, hogy az ellenség fogságába esett? – tűnődött Aileen a homlokát ráncolva.

Pillanatnyi habozás után felemelte szoknyáját, és bekanyarodott a Water Streetre, a település főutcájára. A szélteben-hosszában sorakozó üzletekben még jó néhány dolgot kívánt venni, mielőtt kocsit bérel, és visszaviteti magát a Tower Hillnél található szállására.

Vásárlás közben egyfolytában a legnyilvánvalóbb kérdés járt a fejében: ki a csoda lehet az ellenség? És hogy deríthetné ki?

– Jó reggelt, Miss Hopkins! Ma nagyon korán kelt.

Amikor Aileen becsukta Mrs. Hoyt előkelő ifjú hölgyek számára fenntartott panziójának utcafronti ajtaját, a tulajdonosnővel találta szemben magát.

Mrs. Hoyt kerekded, víg kedélyű özvegyasszony volt, amellet született pletykafészek, aki állandóan ott lebzelt a bérlői körül. Karjában egy halom frissen mosott lepedőt szorongatva most is fülig érő szájjal mosolygott Aileenre. Ahogy ott állt, göndör vörös hajával és kerek arcával betöltötte a bejárattól balra és a társalgóval szemben található szobák felé vezető átjárót.

Mivel már úgy ismerte Mrs. Hoytot, mint a tenyerét, Aileen felemelt egy apró csomagolópapírba burkolt batyut.

– Vennem kellett pár írószert, hogy írhasak az otthoniaknak.

Mrs. Hoyt jóváhagyólag bólintott.

– Hát persze, kedvesem. Ha küldöncre volna szüksége, csak szóljon bátran.

– Köszönöm – biccentett Aileen diplomatikusan, majd ment tovább, egyenesen fel a lépcsőn.

A szobája, egy kellemes, sarki, utcára néző háló, az első emeleten volt. Az ablakot keretező csipkefüggöny bensőséges hangulatot kölcsönzött a helyiségnek. Az ablak előtt aprócska íróasztal székkal. Aileen letette a csomagokat és a retiküljét, levette a kesztyűjét, majd kigombolta a kabátkáját, és megszabadult tőle. Bár az ablak nyitva volt, a levegő jóformán alig mozdult.

Kihúzta a széket, és leült az asztalhoz. Kibontotta a csomagokat, levélpapírt és tintát vett elő, új hegyet helyezett a tollszárra, aztán minden további késlekedés nélkül a lényegre tért, és tájékoztatta a szüleit a hollétéről és arról, hogy miért is van itt.

Épp egy régi barátnőjénél vendégeskedett Londonban, és élvezte a báli szezon minden percét, amikor kicsivel azelőtt, hogy hazatért volna a szüleihez Bedfordshire-be, levelet kapott tőlük. A levélhez csatoltak egy hivatalos értesítést is, amely az Admiraltástól érkezett, és amelyben az állt, hogy a korábban Freetownban tartózkodó fiuk, William Hopkins hadnagy szőrén-szálán eltűnt. Továbbá, hogy engedély nélkül távozott, és hogy minden valószínűség szerint bevette magát a dzsungelbe, hogy megtalálja a szerencséjét.

A hír érthető módon rendkívül letörte a szüleit. Aileen azonban abszurdnak tartotta a feltételezést. Még hogy egy Hopkins csak úgy gondoljon egyet, és engedély nélkül távozzon! Nevetséges! A családjában a férfiak már négy generáció óta szolgáltak a haditengerészet kötelékében. Tiszti rang birtokában és született úriemberekként tisztában voltak vele, hogy a rang kötelez, így a szemükben egy efféle cselekedet szentségtöréssel ért volna fel.

A család egyetlen lánygyermekéént Aileen pontosan tudta, hogy három fivére miként vélekedik a katonai szolgálatról. Már maga a gondolat, hogy Will az állomáshelyét és pozícióját hátrahagyva könnyelmű kalandra ragadtatja magát, képtelenségnek tetszett.

Mivel mindkét másik fivére távoli vizeken hajózott a saját flottájával – egyikük az Atlanti-óceán déli felségvizein, másikuk a Földközi-tengeren –, és Aileen Londonban volt, a szülei őt bízták meg azzal, hogy kérdezősködjön egy keveset, és próbálja meg kideríteni, miről is van szó.

Ő kötelességtudón tiszteletét is tette az Admiraltásnál. Ám hiába minden családi összeköttetés, törekvései, ha lehet, a mostaninál is gyérebbsikert hoztak.

Feltűzve és haragosan, akkor már komolyan aggódva Will miatt, aki fiatalabb volt nála, s ezért mindig is féltő gonddal pátyolgatta, rohamozta meg a hajózási vállalatok irodáit, és foglalt jegyet az első Freetownba induló hajóra. Mivel bőséges anyagi erőforrásokkal jött Londonba, a pénz nem jelentett akadályt.

Két nappal ezelőtt érkezett. Az út során rengeteg ideje volt a tervezgetésre. Bár rangja és családi kapcsolatai révén szinte biztosra vette, hogy kiterjedt rokonsága szíves örömet pártfogolná és látná vendégül, míg Will után kutat, körültekintőbb megoldás mellett döntött. A választása így esett Mrs. Hoytnak a Tower Hillen, a helyi brit közösség illetékességi területén álló panziójára, a parókiához viszonylag közel, attól kissé lejjebb. A tehetősebb helyi családok házai valamivel feljebb, a domboldal teraszain sorakoztak.

Aileennek nem volt ideje udvariassági látogatásokra. Kizárólag azért időzött Freetownban, hogy kiderítse, mi történt Will-lel, és ha kell, a segítségére legyen.

Huszonhét évesen, és legalább annyira hajlamos lévén a parancsolgatásra, mint a fivérei, nem látta okát, miért ne jöhetne Freetownba és járhatna utána, mit tehetne. Volt olyan talpraesett, mint a testvérei, azok ketten azonban nem voltak abban a helyzetben, hogy Will hasznára lehessenek. Pillanatnyilag legalábbis nem.

Ugyanakkor tudat alatt folyton ott munkált benne és frusztrálta az érzés, hogy ha nem ő lett volna az egyetlen, akinek épp semmi dolga, és ráadásul amúgy is Londonban volt, a szülei soha nem fordultak volna hozzá segítségért.

Ő volt az egyetlen lány a családban. Senki nem várta el tőle, hogy bármiből is kivegye a részét. Csak azt, hogy inkább legyen csinos, semmint sikeres, és persze hogy előnyös házasságot kössön, és kellemes otthont teremtsen a férjének, lehetőség szerint a haditengerészet valamelyik tisztjének.

A szíve mélyén tudta, hogy erre vajmi kevés az esély. Minden mástól eltekintve sem szenvedélyes temperamentuma, sem pedig lázongó természete – a többi között mérhetetlen kalandvágya, amely

egészen Freetownig repítette – nem tette alkalmassá az alázatos és szelíd feleség szerepére.

Ahogy írás közben tolla a papíron sercegett, ajka lebiggyedt. Nem emlékszik rá, hogy bárki valaha is az *alázatos* vagy *szelíd* jelzőkkel illette.

Miután beszámolt a döntéséről, hogy Freetownba jön, és arról, hogy szándékában áll kideríteni, hová ment Will, szentelt pár bekezdést a város és a szállása bemutatásának – csak hogy a szüleit megnyugtassa –, röviden vázolta, hogy első puhatolódzása alkalmával mire is jutott.

Tegnap, mindjárt a megérkezését követő első teljes napon, amit a városban töltött, még azelőtt, hogy tiszteletét tette volna a hivatalban, abban a reményben, hogy így bepillantást nyerhet az itt élők igazi hétköznapjaiba, felkeresett néhány kikötői kocsmát, ahová be-betértek a haditengerészet tisztjei is. Mindig akadt olyan hely, ahol előszeretettel mutatkoztak, és bár nagy általánosságban soha nem vette volna a bátorságot, hogy bármelyikbe is egyedül elmerészkedjen, azokban, ahol tiszték is mutatkoztak, a családi elköteleződés, illetve a haditengerészet berkeiben jól csengő Hopkins név révén bizonyos fokig biztonságban érezte magát.

Ebben bízva tért be egyikbe-másikba ő maga is, és ahogy azt előre sejtette, talált is jó néhány vén tengeri medvét, aki nemcsak ismerte a fivérét, de együtt iszogatót és hihetetlen történeteket is megosztott vele. Úgy okoskodott, hogy amennyiben Will valamiféle küldetésben járt a szárazföldön, és a megbízatása valamiképp kötődik a településhez, akkor ezek azok a férfiak, akikhez első körben információért fordult volna. Ha Will kérdezősködött, tudni szeretné, hogy miről.

Igaza lett: a vén tengeri medvék szerint röviddel azelőtt, hogy kámforrá vált, Will két dologgal kapcsolatban kutakodott. Először a hadsereg egyik tisztje, Dixon felől érdeklődött, aki Fort Thorntonban állomásozott, a Tower Hill tetején található erődben. Ez már önmagában is elgondolkodtató volt. A második körben érdeklődése egy bizonyos helyi lelkészre összpontosult. Bizonyosságot nyert, hogy Will legalább három általa celebrált istentiszteleten is részt vett.

A fivérei közül őt ismerte a legjobban: Will nyitott könyv volt a számára. Azt, hogy önként és dalolva betette a lábát egy templomba, és részt vett az istentiszteleten, nyilván okkal tette, annak a valláshoz semmi köze.

Felemelte tollát, és még egyszer átolvasta a levelet. Rövid mérlegelést követően úgy döntött, nem zaklatja fel a szüleit a kelleténél jobban, és biztosítja őket, hogy minden igyekezetével azon lesz, hogy megmentse Willt. Nyomatékosan megismételte: minden tőle telhetőt megtesz, hogy testvére hollétét kiderítse. A levelet azzal zárta, hogy amilyen hamar csak lehet, újra jelentkezik, és beszámol a fejleményekről.

Miközben felitatta a tintát, és lezárta a levelet, végigzongorázta magában a lehetőségeit.

A levelet félretéve a kandallópárkányon álló apró órára pillantott. Hátratolta a székét, felállt, és a komódhoz ment, amely pipereasztalként is funkcionált. Szemügyre vette magát a fölötte lógó tükörben, majd elfintorodott, és elkezdte kihúzkodni hajából a hajtűket.

Közben végiggondolta, mit is láthattak a hivatalban a tisztviselők, amikor szemügyre vették. Egy előkelő neveltetésben részesült angol rózsaszálát, halovány bőrrel és rózsás orcával. Az arcformája csaknem ovális volt, az orra jelentéktelen, a homloka széles. Legvonzóbb vonása ragyogó, hatalmas mogyoróbarna szeme volt, amelyet hosszú barna szempillák kereteztek, fölöttük szépen ívelt szemöldök. Más hölgyek hathatós fegyvert láttak mindkettőben – neki ez szinte meg sem fordult a fejében. Rózsás árnyalatú, finoman telt ajka szépnek volt mondható, ám határozott álla felett általában egyetlen vonallá keskenyedett, annak jeleként, hogy képtelen a megalkuvásra.

Káprázatos hajkoronája a rézvörös szokatlan árnyalatában pompázott. Többnyire fényes és sima hullámokban hullt alá, ám az elviselhetetlenül párás levegőtől a fürtjei pillanatnyilag ugyanolyan kuszák voltak, mint Mrs. Hoyté.

Miután az összes hajtűt eltávolította, ádáz elhatározással ragadta meg a hajkefét. Végül sikerült a bozontos sörényt megszelídítenie, és elfogadható kontyba tűznie.

Letette a kefét, egyik oldalról a másikra fordulva ellenőrizte keze munkáját, majd elégedetten bölintott a tükörképének.

– Megjárja.

Mármint egy látogatáshoz a parókián.

Lesimította halvány csontszínű kartonszoknyáját, majd ismét felvette a hozzáillő kiskabátot, de a hőségre való tekintettel ezúttal nem gombolta be, így csinos fehér blúza kikandikált alóla. Miután retiküljének zsinórját a csuklója köré tekerte, felkapta a levelet, és az ajtóhoz indult.

Mrs. Hoyttól megtudta, hogy az anglikán lelkész feleségét Mrs. Hardwicke-nak hívják, és hogy a délelőtti java részét a parókián tölti. Aileen biztosra vette, hogy az asszonytól megtudhat ezt-azt a másik lelkész istentiszteleteiről.

A keze már az ajtógombon volt, amikor elbizonytalanodott.

– Ott az a másik tiszta, Dixon százados...

Amennyire tudta, Willnek nem voltak barátai a hadseregben.

Egy pillanatig tévovázott, hogy a parókiára vagy az erődbe menjen. Aztán eltökélten kinyitotta az ajtót.

Postára adja a levelet, majd látogatást tesz a parókián.

Egyszerre egy kérdés. Lépésről lépésre göngyölíti fel az ügyet és bukkan Will nyomára. És akkor visszakapja.

Két nappal később Aileen már a helyi lelkész, egy bizonyos Obo Undoto által celebrált istentisztelet után jött ki a rusztikus templomból. Két másik hölgy kíséretében sodródott kifelé a szépen gyarapodó számú gyülekezet többi tagjával egyetemben a templom előtti poros területre.

Úgy esett, hogy még csak kérdeznie sem kellett Mrs. Hardwicke-ot: amikor betoppant a parókiára, hölgyek kis csoportjába botlott, akik éppen teáztak. Mrs. Hardwicke invitálására ő is csatlakozott a társasághoz. A bemutatkozást követően a beszélgetés a településen zajló eseményekre terelődött, s egy bizonyos Mrs. Hitchcock megemléltette, hogy Undoto legközelebb két nap múlva délben tart istentiszteletet. Később, amikor Aileen az említett hölgy társaságában elhagyta a parókiát, megkérdezte, hogy juthat el a templomhoz. Mrs. Hitchcock nemcsak erről adott készséges felvilágosítást, de azt is előrevetítette, hogy az istentiszteletet szórakoztatónak fogja találni.

Amikor Aileen nem sokkal dél előtt besétált a négyszögletes belső terű templomba, alig talált szabad helyet. Egészen megdöbben a rengeteg ember láttán. A széksorokat mindenféle származású és a legkülönbözőbb társadalmi rétegekhez tartozó hívek töltötték meg. Baloldalt különböző nemzetiségű európaiak, jobb oldalt pedig többségében helyi őslakosok és egyéb afrikai nemzetek polgárai ültek.

Meglepetése addig tartott, amíg maga is eleget hallott ahhoz, hogy Undoto kellemes tenorja elvarázsolja. A lelkész hangja úgy zengett, akár a mennydörgés. Cirkuszi mutatványost megszágyenítő lelkesedéssel keltette magát, mintha legalábbis színpadon parádézna, és nem szokványos istentiszteletet celebrálna. Tekintve, hogy Aileen mostanra megtapasztalta, mennyire nincs szórakozási lehetőség a városban, már nem is csodálkozott annyira a templomot előzőnlő tömegem. A kényszer szülte unalom oldására remek módszer.

Ám fenti indokok egyike sem magyarázza, Will miért szánta rá magát, hogy maga is eljöjjön, a jelek szerint nem is egyszer. Teljességgel ki van zárva, hogy fiatalabb fivérét lenyűgözte volna Undoto előadása.

Az istentisztelet jó részét Aileen a gyülekezet tagjainak tanulmányozásával töltötte, és igyekezett megfigyelni minden mást is, hátha rájön, mi csalta ide a testvérét, de semmit sem látott, ami segített volna megoldani a rejtélyt.

Miközben hagyta magát sodortatni az előkert felé tülekedő tömeggel, egy idős emberre lett figyelmes, aki sántítva jött ki a templomból. A deres fejű vén tengerész a botjára támaszkodott, egyik lába helyén régimódi, esetlen faláb.

Aileen azonnal tudta, hogy Will a gyülekezet összes tagja közül a legnagyobb valószínűség szerint kit környékezhettek meg. Fivérét mindig is lebilincseltek a régi tengeri legendák.

Irányt változtatott, és az öregember után eredt. Amikor mellé ért, és pillantását a férfi arcára emelte, látta, hogy félszemű.

– Elnézést – szólította meg. – Válthatnék pár szót magával?

A vén matróz csodálkozva meredt rá. Ám abban a másodpercben, hogy meglátta az arcát és